

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/7041/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/PS/1397/2016

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitř příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 23. 7. 2016 na návrh navrhovatele ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Československá obchodní banka, a.s., IČO 00001350, se sídlem Radlická 333/150, 150 57 Praha 5, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka BXXXVI 46 (dále jen „Instituce“), a vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci vrácení částky ve výši 28.508,30 Kč, náhrady škody ve výši 30.000 Kč a písemné omluvy, o námitkách Navrhovatele ze dne 2. 4. 2017, evid. č. FA/7543/2017, proti nálezu finančního arbitra ze dne 22. 3. 2017, evid. č. FA/2687/2017, takto:

Námitky navrhovatele ■, ze dne 2. 4. 2017, evid. č. FA/7543/2017, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 22. 3. 2017, evid. č. FA/2687/2017, se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

1 Řízení o návrhu

Navrhovatel se po Instituci domáhá vrácení peněžních prostředků, které Instituce odepsala z účtu, který pro něho vede, bez jeho souhlasu, poplatku, který mu naučtovala za vedení účtu v exekuci, náhrady škody a písemné omluvy.

Navrhovatel tvrdí, že mu Instituce dne 22. 2. 2016 odepsala z účtu č. ■ (dále jen „Účet“) částku 28.508,30 Kč a převedla ji na účet třetí osoby, aniž k tomu byla oprávněna, neboť neexistuje pravomocné rozhodnutí soudu v písemné formě, které by jí to ukládalo a které by předložila Navrhovateli. Navrhovatel zpochybňuje exekuční příkaz, který v řízení předložila Instituce.

Finanční arbitř v napadeném nálezu ze dne 22. 3. 2017, evid. č. FA/2687/2017 (dále též „Nález“), vyšel ze zjištění, že na základě Smlouvy o ČSOB spořicímu účtu s premií ze dne 30. 12. 2009 (dále jen „Smlouva o účtu“) vedla Instituce Navrhovateli Účet.

Finanční arbitř zjistil, že do datové schránky Instituce byl dne 5. 2. 2016 v 13:45 hod. dodán a dne 8. 2. 2016 v 4:10 hod. doručen exekuční příkaz č. j. ■ ze dne 5. 2. 2016 (dále jen „Exekuční příkaz“), kterým soudní exekutor ■ (dále jen „Exekutor“) Instituci uložil, aby od okamžiku, kdy jí

bude Exekuční příkaz doručen, z Účtu až do výše pohledávky na nákladech exekuce oprávněného ve výši 20.393,30 Kč a nákladech exekuce soudního exekutora ve výši 7.865 Kč nevyplácela peněžní prostředky, neprováděla na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládala, a aby poté, kdy nastala doložka provedení exekuce či právní moc usnesení o nařízení exekuce a Exekuční příkaz nabyt právní moci, provedla vyplacení peněžních prostředků Exekutorovi. Finanční arbitr dále zjistil, že Instituce na základě Exekučního příkazu zablokovala dne 8. 2. 2016 v 10:30 hod. na Účtu částku 28.258,30 Kč. Finanční arbitr dospěl k závěru, že Instituce při tom postupovala v souladu s § 304 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“) ve spojení s § 47 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“). Finanční arbitr současně zjistil, že Exekuční příkaz byl podepsán a doručen Instituci v souladu s exekučním řádem, resp. jeho prováděcím předpisem, tj. vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti (dále jen „Vyhláška“), konkrétně jejím § 10b odst. 4.

Finanční arbitr současně zjistil, že do datové schránky Instituce bylo dne 18. 2. 2016 v 16:07 hod. dodáno a dne 19. 2. 2016 v 4:10 hod. doručeno z datové schránky Exekutora vyrozumění o provedení exekuce sp. zn. ■ ze dne 18. 2. 2016 (dále jen „Vyrozumění“), resp. vyrozumění o tom, že Exekuční příkaz nabyt právní moci dne 8. 2. 2016 a že je Instituce povinna odepsat vymáhanou částku z Účtu a vyplatit ji na účet Exekutora. Finanční arbitr dále zjistil, že Instituce na základě Vyrozumění dne 22. 2. 2016 v 12:56 hod. odepsala z Účtu částku 28.258,30 Kč a převedla ji na účet Exekutora. Finanční arbitr dospěl k závěru, že Instituce při tom postupovala v souladu s § 307 občanského soudního řádu ve spojení s §305 občanského soudního řádu a § 47 odst. 2 exekučního řádu.

Finanční arbitr dále zjistil, že Instituce dne 22. 2. 2016 v 12:59 hod. odepsala z Účtu částku 250 Kč; ve Výpise tuto položku označuje jako „*Správa účtu při pohl.exekuci*“. Finanční arbitr dospěl k závěru, že Instituce při tom postupovala v souladu se Smlouvou o účtu, konkrétně s částí H „*Ostatní bankovní služby*“, v sekci „*Ostatní služby*“ Sazebníku ČSOB pro fyzické osoby – občany ve znění k 1. 11. 2009.

Finanční arbitr zjistil, že Instituce postupovala podle exekučního řádu, občanského soudního řádu a Smlouvy o účtu, když dne 22. 2. 2016 odepsala z Účtu částku celkem 28.508,30 Kč, z toho částku 28.258,30 Kč zaslala na účet Exekutora v souladu s Exekučním příkazem a Vyrozuměním a částku 250 Kč účtovala v souladu se Smlouvou o účtu jako svůj poplatek za správu Účtu v exekuci.

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi Náležením návrh Navrhovatele zamítl.

3 Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel tvrdí, že Instituce porušila § 3, § 6, § 8 a § 547 „Občanského zákona“ (Navrhovatel má zřejmě na mysli zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „občanský zákoník“ – pozn. finančního arbitra).

Navrhovatel dále tvrdí, že Instituce porušila § 86 a § 90 zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platebním styku“) a znemožnila mu tím využít jeho právo zaručené § 103 odst. 1 písm. b) téhož zákona a tím mu způsobila škodu 28.258 Kč.

Navrhovatel dále tvrdí, že Instituce bez jeho vědomí provedla několik právních úkonů s cílem ho poškodit, přičemž se je snažila co nejdéle utajit, aby dosáhla promlčení incidentů, a až při policejním vyšetřování předložila pouze jeden exekuční příkaz, aniž by současně prokázala odcizení

částky 119.256 Kč. Navrhovatel tvrdí, že Instituce mu dne 7. 1. 2012 odcizila částku 119.256 Kč ze zrušených účtů ■ a ■; dne 7. 12. 2012 mu vrátila částku 93.359 Kč a dne 30. 3. 2015 mu vrátila částku 27.780 Kč; exekuční příkaz, jehož existenci tvrdila, nepředložila. Navrhovatel namítá, že Nález se o tomto incidentu nijak nezmiňuje.

Navrhovatel tvrdí, že Instituce v řízení prokázala pouze doručení nepravomocného Exekučního příkazu na částku 28.258,30 Kč vyhotoveného v počítači s datem nastaveným na únor 2016. Navrhovatel namítá, že Nález nijak nevysvětluje, proč byla částka 28.258,30 Kč Navrhovateli vrácena a za rok mu zase odňata.

Navrhovatel tvrdí, že Instituce kategoricky odmítla uzavřít s ním smír, naopak mu vypověděla všechny smlouvy, čímž mu způsobila další škodu, neboť Navrhovatel musel přeprogramovat datová rozhraní, informovat všechny obchodní partnery, jednat s jiným bankovním ústavem.

Navrhovatel tvrdí, že to, že „*exekuční příkaz z února předložený FA*“ byl podepsán ■, se dozvěděl až dne 31. 3. 2016, tedy více než rok po „druhém incidentu“. Navrhovatel tvrdí, že finanční arbitr nezjistil, že by tento exekuční příkaz trpěl vadou, kterou mu Navrhovatel vytýká, protože „*se jedná o jiný exekuční příkaz*“, a že Instituce každému předkládá doklad v jiné verzi. Navrhovatel tvrdí, že to, že byla jedna z verzí exekučního příkazu podepsána „*jakousi ■*“, nic nemění na skutečnosti, že tento příkaz nebyl pravomocný.

Navrhovatel namítá, že Instituce neuvádí čísla datových zpráv a že finanční arbitr neproověřil na ministerstvu vnitra, zda tyto zprávy skutečně existovaly, kdy a kým byly odeslány a kdy a komu byly doručeny.

Navrhovatel tvrdí, že Exekuční příkaz v únoru 2016 nenabyl a nemohl nabýt právní moci, protože Navrhovatel jej neobdržel, a že Instituce nemohla mít dobrou víru v jeho pravomocnost, protože Navrhovatel jej popíral od chvíle, kdy se o něm dozvěděl. Navrhovatel namítá, že podle § 98 zákona o platebním styku ve spojení s § 305 občanského soudního řádu může nabytí právní moci potvrdit pouze soud, ne „*nějaká pani ■*“, která se tím pravděpodobně dopustila trestného činu podvodu.

Navrhovatel tvrdí, že vztahy mezi ním a Institucí se neřídí občanským soudním řádem ani exekučním řádem, ale zákonem o platebním styku a občanským zákoníkem; exekuční řád upravuje chování exekutorů a Instituci nepřisluší, aby chování exekutorů hodnotila, komentovala, nebo na něj odkazovala ve vztazích se zákazníky. Navrhovatel dále tvrdí, že spor mezi ním a Institucí se řídí správním řádem, nikoliv občanským soudním řádem.

Navrhovatel namítá, že údaje, které Nález označuje za skutková zjištění, jsou zčásti jen tvrzení Instituce, která nebyla prokázána a leckdy jsou nepravdivá, zejména tvrzení, že v roce 2011 bylo vydáno nějaké soudní rozhodnutí, které by vytvořilo nějakou pohledávku, kterou by bylo možné na Navrhovateli vymáhat; Navrhovatel potvrzuje pouze bod d) [tj. že v Exekučním příkazu je Za správnost vyhotovení označena ■ – pozn. finančního arbitra], ostatní věci mu buď nejsou známy, nebo jsou nepravdivé.

Navrhovatel tvrdí, že Instituci vyzval k nápravě v souladu se změněným petitem (tj. s požadavkem na náhradu škody a písemnou omluvu – pozn. finančního arbitra). Navrhovatel pro případ, že Instituce nebude souhlasit, že způsobila Navrhovateli škodu 30.000 Kč, navrhuje stanovit škodu znaleckým posudkem.

4 Vyjádření Instituce k námitkám

Instituce namítá, že Navrhovatel v námitkách neuvedl žádné nové a relevantní skutečnosti, ke kterým by se mohla vyjádřit, když naopak uvádí skutečnosti, které přímo nesouvisejí s předmětem sporu. Instituce odkazuje na svá předcházející vyjádření a tvrdí, že prokázala, že při provádění exekuce postupovala v souladu s právními předpisy a smluvními ujednáními s Navrhovatelem. Instituce navrhuje, aby finanční arbitr námitky v plném rozsahu zamítl.

5 Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy.

Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasně podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nálezu potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele jako přípustné odůvodněné námitky ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81, 82 a 83 správního řádu.

Finanční arbitr odmítá námitku Navrhovatele, že údaje, které Nález označuje za skutková zjištění, jsou zčásti jen tvrzení Instituce. Jde o zjištění finančního arbitra, která učinil na základě podkladů, která v řízení shromáždil. Přitom nijak nevycházel z tvrzení Instituce. Finanční arbitr v Nálezu také podrobně označil, která zjištění získal z kterého konkrétního podkladu. Konkrétně zjištění uvedené pod bodem b), které Navrhovatel především popírá (tj. že Exekuční příkaz vydal Exekutor na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 8. 2011, č. j. ■■■), je převzato z textu Exekučního příkazu. Jde pouze o zjištění toho, o jaké rozhodnutí Exekutor vydání Exekučního příkazu opírá, nikoliv o zjištění existence tohoto rozhodnutí či toho, zda toto rozhodnutí založilo jakoukoliv pohledávku.

Pokud jde o právní úpravu, kterou se řídí právní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí, Navrhovatel se mýlí, pokud se domnívá, že se tento vztah řídí pouze zákonem o platebním styku a občanským zákoníkem a že se jiné právní normy nemohou v tomto právním vztahu uplatnit. Pokud jiný zákon obsahuje úpravu vztahu mezi Navrhovatelem a Institucí jako vztahu mezi majitelem účtu a peněžním ústavem, resp. jiných vztahů, které do tohoto vztahu vstupují (v tomto případě výkon rozhodnutí, resp. exekuci), pak se tato právní úprava na tento vztah použije vedle právní úpravy zákona o platebním styku a občanského zákoníku. V případě konfliktu jednotlivých norem se pak bude postupovat podle obecných výkladových pravidel (např. se použije norma zvláštní místo normy obecné). Zákon o platebním styku navíc v tomto případě ve svém § 98 odst. 1 výslovně na další právní předpisy odkazuje, když stanoví, že „[p]latební transakce je autorizována, jestliže k ní plátce dal souhlas, nestanoví-li jiný právní předpis jinak⁶⁾“. Poznámka pod čarou číslo 6) pak dokonce výslovně příkladmo odkazuje na § 307 odst. 1 občanského soudního řádu.

Navrhovatel sice správně tvrdí, že spor mezi ním a Institucí (tj. řízení před finančním arbitrem) se řídí správním řádem, to však pouze znamená, že se správním řádem řídí procesní postup finančního arbitra, nikoliv že by finanční arbitr podle správního řádu posuzoval předmět sporu.

Pokud jde o Exekuční příkaz samotný, finanční arbitr nerozumí, z čeho Navrhovatel dovozuje, že existuje více jeho verzí a že Instituce různým osobám předkládala různé verze. Finanční arbitr vycházel z Datové zprávy s exekučním příkazem ve formátu .zfo, která Exekuční příkaz obsahuje. Žádnou jinou verzi Exekučního příkazu, která by se lišila od Exekučního příkazu obsaženého v Datové zprávě s exekučním příkazem, žádná ze stran v řízení nepředložila. Instituce kromě Datové zprávy s exekučním příkazem předložila také vytištěný Exekuční příkaz (číslo listu spisu finančního arbitra 17/18), tento vytištěný dokument se však nijak neliší od dokumentu obsaženého v Datové zprávě s exekučním příkazem. Elektronický podpis ■ je samozřejmě zjistitelný a viditelný pouze z elektronické verze Exekučního příkazu (např. v programu Adobe Reader prostřednictvím funkce Panel podpisu). Pokud dojde k vytištění dokumentu, elektronický podpis nikde viditelný není. To však neznamená, že nejde o stejný dokument.

Navrhovatel tvrdí, že Exekuční příkaz nebyl pravomocný, neboť jej neobdržel. Finanční arbitr opakuje, že informaci o nabytí právní moci exekučního příkazu Instituce čerpá podle § 305 občanského soudního řádu výhradně z vyrozumění exekutora, v tomto případě z Vyrozumění. Pokud Navrhovatel tvrdí, že nabytí právní moci může potvrdit pouze soud, vychází přitom zřejmě doslovně z dikce § 305 občanského soudního řádu, podle kterého „[o] tom, že usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí nabylo právní moci, soud vyrozumí oprávněného a peněžní ústav; peněžnímu ústavu vyrozumění doručí do vlastních rukou.“ Pokud však výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu provádí exekutor jako exekuci, potom postupuje přiměřeně podle občanského soudního řádu, neboť podle § 52 odst. 1 exekučního řádu platí, že „[n]estanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.“ Říká-li tedy občanský soudní řád v rámci své úpravy výkonu rozhodnutí, že ten který úkon provádí soud, rozumí se tím v případě exekuce, že ho provádí exekutor.

Pokud by Exekutor pochybil a vyrozuměl Instituci, že Exekuční příkaz nabytí právní moci, i když by tomu tak ve skutečnosti nebylo, jde o námitku, kterou Navrhovatel nemůže uplatnit vůči Instituci, neboť ta za takové pochybení Exekutora neodpovídá. Finanční arbitr současně opakuje, že Instituce nebyla povinna doručit Exekuční příkaz Navrhovateli, neboť to je povinností Exekutora a Instituci to žádný právní předpis neukládá.

Skutečnost, že Navrhovatel nabytí právní moci vůči Instituci zpochybňoval, Instituci nezbavovala povinnosti provést exekuci v souladu s občanským soudním řádem a exekučním řádem, neboť Instituce se podle § 305 občanského soudního řádu musí v tomto ohledu spolehnout výhradně na vyrozumění exekutora, nikoliv na tvrzení Navrhovatele.

Finanční arbitr současně odmítá, že existenci a doručení datových zpráv obsahujících Exekuční příkaz a Vyrozumění bylo potřeba prověřovat na ministerstvu vnitra. Finanční arbitr opakuje, že Datovou zprávu s exekučním příkazem, která obsahuje Exekuční příkaz, a Datovou zprávu s vyrozuměním, která obsahuje Vyrozumění, Instituce předložila ve formátu .zfo. Jde o běžný formát datových zpráv, v jakém se datové zprávy stahují ze systému datových schránek (popř. následně dále z programu, který majitel datové schránky využívá k práci s datovou schránkou), a proto finanční arbitr nemá pochybnosti o pravosti tohoto podkladu.

Navrhovatel netvrdí ani neprokazuje žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že Instituce s těmito datovými zprávami nějakým způsobem manipulovala nebo je pozměnila. Navrhovatel pouze namítá, že mu je Instituce ihned nepředložila, a že datum a čas těchto souborů ve formátu .zfo je z pozdější doby, než mělo k doručení obou zpráv dojít. Instituce ale nebyla povinna je Navrhovateli předkládat, proto ze skutečnosti, že tak neučinila, není možno vyvodit jakýkoliv závěr. Finanční arbitr současně již v Nálezu vysvětlil, že soubory .zfo nesou datum a čas stažení z datové schránky nebo z programu, který majitel datové schránky využívá k práci s datovou schránkou, nikoliv datum a čas dodání či doručení datové zprávy. V tomto případě tyto soubory nesou datum

a čas mezi obdržením výzvy finančního arbitra k předložení těchto dokladů Institucí (28. 11. 2016) a odesláním těchto dokladů finančnímu arbitrovi (1. 12. 2016). Instituce tak musela datové zprávy v tomto čase stáhnout ze systému datových schránek, popř. z programu, který k práci s datovou schránkou používá, což odpovídá logickému chodu věci.

Pokud se týká samotné skutečnosti, že Exekuční příkaz a Vyrozumění elektronicky podepsaly ■ a ■, finanční arbitr již v Nálezu vysvětlil, že takový postup je v souladu s § 10b odst. 4 Vyhlášky, tedy že „[o]dchozí dokumenty exekutor či jeho pověřený zaměstnanec opatří zaručeným elektronickým podpisem.“

Navrhovatel tvrdí, že Nález nijak nevysvětluje, proč byla částka 28.258,30 Kč Navrhovateli vrácena a za rok mu zase odňata. Finanční arbitr však nezjistil, že by k vrácení právě takovéto částky došlo, a Navrhovatel to ostatně před vydáním nálezu netvrdil a z žádného podkladu shromážděného finančním arbitrem tato skutečnost nevyplývá. Finanční arbitr pouze zjistil, že ji Instituce na základě Exekučního příkazu na Účtu zablokovala a po obdržení Vyrozumění ji převedla na účet Exekutora.

Pokud má Navrhovatel ve skutečnosti na mysli, že (jak tvrdí) mu Instituce dne 30. 3. 2015 vrátila (podobnou) částku 27.780 Kč a dne 8. 2. 2016 potom zablokovala na Účtu částku 28.258,30 Kč, potom o skutečnosti vrácení částky 27.780 Kč, stejně jako o předcházející blokaci částky 119.256 Kč a vrácení částky 93.359 Kč ze zrušených účtů ■ a ■, Nález skutečně nehovoří. Navrhovatel totiž tento „první incident“ neučinil součástí předmětu sporu, když se domáhal pouze vrácení částky 28.508,30 Kč. Ohledně blokace částky 119.256 Kč žádný nárok nevznesl, nedomáhal se dokonce ani určení, že Instituce v souvislosti s touto blokací postupovala nesprávně. Finanční arbitr proto skutečnosti týkající se této blokace v řízení neposuzoval, ani neshromažďoval žádné podklady, které by se jí týkaly. Nárok na náhradu škody ve výši 30.000 Kč vznesený v závěru řízení pak Navrhovatel nijak nevztáhl k blokaci částky 119.256 Kč a finanční arbitr jej proto taktéž posoudil pouze vzhledem k předmětu sporu, tedy tvrzenému odcizení částky 28.508,30 Kč.

Z faktu, že Instituce s Navrhovatelem neuzavřela smír, pak nevyplývají žádné skutečnosti rozhodné pro řešení sporu mezi Navrhovatelem a Institucí. Žádný právní předpis Instituci povinnost uzavřít s Navrhovatelem smír neukládá. Finanční arbitr navíc zjistil, že Instituce ve vztahu k částce 28.508,30 Kč postupovala v souladu s občanským soudním řádem, exekučním řádem a Smlouvou o účtu, není proto zřejmé, na jakém základě by ke smírnému řešení sporu měla přistoupit.

Navrhovatel tvrdí, že Instituce porušila § 86 a § 90 zákona o platebním styku. Ustanovení § 86 zákona o platebním styku však upravuje informační povinnost poskytovatele platebních služeb v rámci právního vztahu ze smlouvy o jednorázové platební transakci. Takovou smlouvu však spolu Navrhovatel a Instituce neuzavřeli, neboť Smlouva o účtu není smlouvou o jednorázové platební transakci, ale rámcovou smlouvou o platebních službách ve smyslu § 74 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku (jak finanční arbitr uzavřel v Nálezu). Ustanovení § 90 zákona o platebním styku pak upravuje informační povinnost poskytovatele platebních služeb v rámci právního vztahu rámcové smlouvy o platebních službách.

Podle § 90 odst. 1 zákona o platebním styku platí, že „[p]oskytovatel plátce poskytne plátci způsobem uvedeným v § 80 odst. 1 bez zbytečného odkladu po odepsání částky platební transakce upravené rámcovou smlouvou z platebního účtu plátce nebo po obdržení platebního příkazu, jestliže se platební transakce neprovádí z platebního účtu plátce, tyto informace: a) údaj umožňující plátci identifikovat platební transakci, a pokud to připadá v úvahu, také údaje o příjemci, b) částku platební transakce v měně, v níž byla odepsána z platebního účtu plátce, nebo v měně použité v platebním příkazu, c) údaj o úplatě, kterou je plátce povinen zaplatit poskytovateli za provedení platební transakce, a skládá-li se úplata z více samostatných položek, i rozpis těchto položek, d) tam, kde to připadá v úvahu, směnný kurz použitý poskytovatelem plátce a částku platební

transakce po této směně měn, e) den valuty částky odepsané z platebního účtu plátce nebo datum přijetí platebního příkazu. “

Podle § 90 odst. 2 zákona o platebním styku současně platí, že *„[s]trany se mohou dohodnout, že informace podle odstavce 1 budou poskytovány nebo zpřístupňovány plátcům v pravidelných intervalech, které nesmějí být delší než 1 měsíc, dohodnutým způsobem tak, aby plátce mohl tyto informace ukládat a kopírovat v nezměněném stavu.“* Navrhovatel a InSTITUTE se tak dohodli v čl. 5. Smlouvy o účtu, podle kterého *„[v]ýpisy z Účtu bude ČSOB předávat předávat po konci kalendářního měsíce, v němž nastal na Účtu pohyb, elektronicky.“*

Finanční arbitr z výpisu z Účtu za měsíc únor 2016 (dále jen „Výpis“), který v řízení předložila InSTITUTE, zjistil, že InSTITUTE Navrhovateli informace podle § 90 odst. 1 zákona o platebním styku ve Výpise poskytla, když v něm uvedla jako označení transakce *„Bezhotovostní převod“* a jako protiúčet nebo poznámku *„Celk ex. ■“* (tedy údaj umožňující plátcům identifikovat platební transakci), dále jako částku *„-28 258,30“* (tedy částku platební transakce v měně, v níž byla odepsána z platebního účtu plátce) a jako datum *„22.02.“* (tedy den valuty částky odepsané z platebního účtu plátce). Za samotné provedení této transakce Navrhovatel nebyl povinen zaplatit úplatu a směna měn se v rámci ní neprováděla, proto Výpis tyto informace neobsahuje.

Navrhovatel dále tvrdí, že InSTITUTE porušila § 3, § 6, § 8 a § 547 občanského zákoníku.

Podle § 3 občanského zákoníku platí: *„(1) Soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým. (2) Soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že a) každý má právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí, b) rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany, c) nikdo nesmí pro nedostatek věku, rozumu nebo pro závislost svého postavení utrpět nedůvodnou újmu; nikdo však také nesmí bezdůvodně těžit z vlastní neschopnosti k újmě druhých, d) daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny, e) vlastnické právo je chráněno zákonem a jen zákon může stanovit, jak vlastnické právo vzniká a zaniká, a f) nikomu nelze odeprít, co mu po právu náleží. (3) Soukromé právo vyvěrá také z dalších obecně uznaných zásad spravedlnosti a práva.“*

Podle § 6 občanského zákoníku platí: *„(1) Každý má povinnost jednat v právním styku poctivě. (2) Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.“* Podle § 8 občanského zákoníku platí, že *„[z]jevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.“* Podle § 547 občanského zákoníku platí, že *„[p]rávní jednání musí obsahem a účelem odpovídat dobrým mravům i zákonu.“*

InSTITUTE tedy postupovala ve vztahu k částce 28.508,30 Kč v souladu s občanským soudním řádem, exekučním řádem a Smlouvou o účtu. Postup podle zákona a platných ustanovení uzavřené smlouvy nemůže z povahy věci představovat nepoctivý či protiprávní čin, zneužití práva, právní jednání odporující dobrým mravům či zákonu, anebo jednání zasahující do práv vyjmenovaných v § 3 občanského zákoníku. Ani k této námitce Navrhovatele proto finanční arbitr nemohl přihlídnout.

Protože Navrhovatel neprokázal, že by InSTITUTE ve vztahu k částce 28.508,30 Kč porušila zákonnou či smluvní povinnost, finanční arbitr mu nemohl přiznat ani požadovanou náhradu škody či písemnou omluvu, neboť porušení právní povinnosti je základním předpokladem pro vznik odpovědnosti za škodu i odpovědnosti za nemajetkovou újmu. Navrhovatel navíc ani blíže nespécifikoval, natož prokázal, jakou škodu, tj. jakou majetkovou újmu mu InSTITUTE způsobila, tj. jakým způsobem se vedle částky 28.508,30 Kč jeho majetek zmenšil (skutečná škoda) či o co se jeho majetek nezměnil, ač bylo možno to při obvyklém chodu věcí očekávat (ušlý zisk). Požadavek Navrhovatele na náhradu škody je tak zcela neurčitý. Protože ale finanční arbitr nezjistil, že by

Instituce porušila právní povinnost, nevyzýval Navrhovatele k odstranění tohoto nedostatku, a to s odkazem na zásadu procesní ekonomie, neboť by mu náhradu škody či nemajetkové újmy ani při prokázání vzniku a výše škody nemohl přiznat.

6 K výroku rozhodnutí

Na základě všech shora uvedených skutečností finanční arbitr zamítl námitky Navrhovatele a Nález potvrdil.

P o u ě e n í :

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

V Praze dne 15. 5. 2017
otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr